

Ooit, het was zomer en de terrassen zaten stampvol, schampte ik met mijn autospiegel het stuur van een fietsend jongetje. Ik raakte zijn fiets maar net, maar de klap klonk als een mokerslag en het jongetje viel op het asfalt. Alle rosédrinkers aan de kant zwegen abrupt. Het jongetje was laconiek, zijn vader die hem kwam ophalen vergevingsgezind. Een krasje op zijn stuur, dat was alles. Maar ik droomde schedelbasisfracturen en infuuszakken. Las wanhopige rouwadvertenties. En reed vanaf die dag als een bejaarde.

De zon schijnt gul over de weilanden van Leusden-Zuid. ‘Een topdag voor onze tetrace’, zegt Eddy. Eddy is een collega van mijn vriend en doet samen met zijn voetbalvrienden mee aan de Oranjevereniging Leusden Cross op Koninginnedag. Ieder jaar rond half februari halen de jongens, alias De Prutsers, hun crossauto’s uit de stal om ze wedstrijdklaar te maken. Sleutelen, lassen, uitdeuken en vooral veel slopen. De ruiten, spiegels en stoelen gaan eruit, een kooiconstructie komt erin. Wat overblijft zijn wit-blauw geverfde autokarkassen. ‘Prutserblauw’, zegt Eddy.

De zaterdag voorafgaand aan Koninginnedag zijn de auto’s bijna klaar en kunnen ze worden getest. Op het veldje naast de boerderij hebben de mannen een crossbaan geploegd en met de tuinslang tot modder gespoten. Ik mag eerst. ‘Geen zorgen hoor’, zegt Eddy, ‘alles mag stuk. Onze voornaamste kostenpost is bier.’

Mijn voeten komen maar nauwelijks bij het pedaal. Als ik onder de stoel grijp zie ik aan de grijnzende blik van Kees, eigenaar van mijn oude Ford Fiesta, dat dat vergeefs is. ‘Die is eruit gesloopt.’ Met een schroevendraaier start hij de motor. ‘Schakel zo snel mogelijk naar zijn twee’, zegt hij. ‘Daarna sturen, gassen en blik op oneindig.’

Ik ben blij dat ik alleen mag. Hoewel ik weet dat je iedereen frontaal mag rammen vrees ik dat ik als een haas alle auto’s zou ontwijken uit angst op weer een trauma. Eddy rijdt zelf vrij lomp, zegt hij. ‘Meestal vlieg ik over de kop.’ Vorig jaar verzocht een van de sponsors zijn bedrijfsnaam op de onderkant van Eddy’s auto te plaatsen.

Als ik het gaspedaal intrap klinkt luidt gebrul. Uitlaten hebben deze auto’s allang niet meer. Ik kijk opzij, vrouwen en kinderen zijn erbij komen staan. Ik trap nog eens diep het gaspedaal in. Dan schiet ik vooruit.

Omstandig ritsen, eindelijk binnen- en buitenspiegel checken, schrikachtig remmen en alle fietspaden mijden. Permanente littekens. Maar nu dender ik over het veld, de geulen werpen me in de lucht. Mijn buikspieren staan strak om mijn rechtervoet diep genoeg te kunnen laten trappen. En het stuur, zonder enige vorm van bekrachtiging, draai ik zo wild heen en weer dat ik na een paar rondjes al kramp in mijn armen voel.

Dan zie ik dat de anderen ook de baan op zijn gekomen. Rechts word ik ingehaald en vervolgens scherp afgesneden, een dikke laag modder sproeit in mijn gezicht. Zeven auto’s tel ik. Ik geef nog meer gas en scheur rakelings langs de Corsa van Eddy. Steeds harder ga ik. Steeds scherpere bochten. Het is geen sinecure, goed sturen en toch snelheid bewaren. Maar dit is sport. Dit kan ik. Geen fietsende jongetjes.

Net wanneer ik links wil inhalen, word ik aan de achterkant gebeukt. Mijn auto spint rond, zand en haren fladderen voor mijn ogen. Even raak ik in de war. Ik wil mijn spieren ontspannen, de motor af laten slaan. Maar dan hamert het: ‘sturen, gassen en blik op oneindig’. Ik trap het gaspedaal in en ruk aan het stuur. De achtervolging kan beginnen.

Ons spel wordt beëindigd. Een motoragent is het pad opgereden en zegt dat er is geklaagd. Alle motoren zwijgen abrupt. Ik klim uit het voorraam. ‘De Tabaksteeg’, mompelt Eddy. ‘We hebben pech met de wind.’ Modder kietelt mijn nek, mijn wimpers zijn korrelig, mijn nagels zwart, en, als ik een bierflesje krijg aangereikt, knarsen mijn tanden. Het is het lekkerste bier dat ik ooit proefde. ‘Niet echt bang aangelegd, hè?’ vraagt Eddy. Die nacht droom ik hoe De Prutsers winnen.